

Ανδρουτσοπούλου, Α. (1995). Εμείς και τα προβλήματά μας. Εμείς και τα αδέρφια μας: Συμμαχίες και μαγικά τρικ. *Συνεργασία*, 20, 28-29.

Εμείς και τ' αδέρφια μας: Συμμαχίες και μαγικά τρικ

Αν έχετε αδερφό ή αδερφή, μεγαλύτερα ή μικρότερα αδέρφια, τότε είναι πολύ πιθανό να έχετε κατά καιρούς αναρωτηθεί: «Γιατί ο αδερφός μου ή η αδερφή μου μ' ενοχλεί ή με χτυπάει; Γιατί χαλάει τα παιχνίδια ή τα βιβλία μου; Γιατί θυμώνω και γίνομαι κι εγώ κακός ή κακιά μαζί του ή μαζί της; Γιατί τσακωνόμαστε τόσο πολύ;». Ίσως βέβαια μερικοί από σας να σκεφτούν πως εκείνοι δεν έχουν τέτοια προβλήματα. Πως σπάνια τσακώνονται με τ' αδέρφια τους, πως τα πάνε καλά και πως συνήθως είναι αγαπημένοι. Ή κάποιοι άλλοι μπορεί να πουν πως εκείνοι δεν έχουν αδέρφια και πως τέτοια ερωτήματα δεν τους αφορούν. Ακόμα κι αν είναι έτσι, όσα έχουμε εδώ να πούμε θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε καλύτερα τις σχέσεις με τα μέλη της οικογένειάς μας γενικά, και -ποιος ξέρει;- με τ' αδέρφια που μπορεί ν' αποκτήσουμε στο μέλλον!

Ας πάρουμε πρώτα την περίπτωση που είμαστε το μεγαλύτερο παιδί στην οικογένεια. Είτε το θυμόμαστε είτε όχι, το σίγουρο είναι πως όλοι μας αισθανθήκαμε λίγο άβολα με τον ερχομό του καινούριου μωρού στην οικογένεια. Όχι πως είχαμε τίποτα εναντίον του, όχι πως κι εμείς δεν το θέλαμε, αλλά να... Αλλιώς ήταν όταν η μαμά κι ο μπαμπάς είχαν μόνο εμάς ν' ασχολούνται κι αλλιώς τώρα που περνούν αρκετή ώρα με το αδερφάκι μα, που όλο κάτι ζητάει, που του αρέσει ν' ανακατώνεται με τα παιχνίδια ή τα βιβλία μας ή που μπορεί να μοιράζεται το ίδιο δωμάτιο μ' εμάς. Όλα αυτά μας κάνουν να νευριάζουμε και να ζηλεύουμε πού και πού. Εκείνοι πάλι από μας που έχουμε μεγαλύτερα αδέρφια, ίσως να νιώθουμε την ανάγκη να μας δείχνουν προσοχή, να παίζουν μαζί μας, και να μην καταλαβαίνουμε γιατί θυμώνουν όταν θέλουμε να μοιραζόμαστε τα πράγματά τους ή γιατί τα βάζουν μαζί μας χωρίς λόγο. Ύστερα, καμιά φορά οι μεγάλοι - άθελά τους - κάνουν κάπου κάπου συγκρίσεις. Μας λένε για παράδειγμα τι έκανε ο μεγαλύτερο αδερφός ή αδερφή μας όταν ήταν στην ηλικία μας κι άλλα παρόμοια. Ε, κι όλα αυτά μας κάνουν να νευριάζουμε και να ζηλεύουμε πού και πού...

Για να καταλάβουμε καλύτερα το τι συμβαίνει στις σχέσεις με τ' αδέρφια μας, ας σκεφτούμε πόσα πράγματα πρέπει καθημερινά να μοιραζόμαστε και πόσο δύσκολο καθόρθωμα είναι αυτό, όχι μόνο για μας τους μικρούς, αλλά και για τους μεγάλους. Για παράδειγμα, πολλές φορές πρέπει να μοιραζόμαστε ρούχα και παιχνίδια, βιβλία και δωμάτιο, μα και παππούδες ή γιαγιάδες, μαμά ή μπαμπά ή κι όλα αυτά μαζί. Το μοίρασμα, κυρίως των

γονιών μας με τ' αδέρφια μας, δεν είναι εύκολη υπόθεση και γι' αυτό μπορεί να νομίζουμε ότι άλλοτε μας αγαπούν λιγότερο κι άλλοτε περισσότερο από εκείνα. Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια. Οι γονείς μας μάς αγαπούν εμάς τα παιδιά πολύ και μας αγαπούν όλα το ίδιο. Η αγάπη τούτη των γονιών μας δεν είναι σαν το φαγητό που χωρίζεται σε μερίδες, ούτε σαν το πηγάδι με το νερό που κάποτε μπορεί και να στερέψει., Η αγάπη δίνεται στον καθένα από μας ξεχωριστά και είναι ανεξάντλητη. Δεν παύουν ποτέ δηλαδή οι γονείς μας να μας αγαπούν, ό,τι κι αν τους τύχει, ό,τι κι αν τους συμβεί.

Γιατί όμως, αφού τα πράγματα είναι έτσι, να φαίνονται στα μάτια μας οι γονείς άδικοι καμιά φορά; Γιατί να νευριάζουν μαζί μας, γιατί να μας μαλώνουν; Και γιατί να δείχνουν μερικές φορές πως παίρνουν άλλοτε το μέρος το δικό μας κι άλλοτε το μέρος του αδερφού ή της αδερφής μας; Εκείνο που πρέπει να θυμόμαστε είναι πως η σχέση που έχει καθένας από μας με τους γονείς του είναι μοναδική. Οι γονείς μας προσπαθούν να καταλάβουν τα προτερήματα αλλά και τα ελαττώματά μας και να μας βοηθήσουν να γίνουμε καλύτεροι. Τ' αδέρφια μας έχουν άλλη, διαφορετική προσωπικότητα κι άλλες ανάγκες. Γι' αυτόν το λόγο οι γονείς μας προσπαθούν να συμπεριφέρονται στον καθένα ξεχωριστά μ' έναν τρόπο που εκείνοι πιστεύουν πως θα είναι για το καλό μας. Βέβαια κι οι γονείς είναι άνθρωποι, κι όπως όλοι οι άνθρωποι θα νευριάσουν, θα φωνάξουν και μπορεί να τύχει να μας αδικήσουν κιόλας. Όχι επειδή το θέλουν, ούτε επειδή δε μας αγαπούν. Μας μαλώνουν άλλοτε επειδή δεν τους δώσαμε να καταλάβουν τι ακριβώς συνέβη, άλλοτε επειδή εμείς πραγματικά φταίμε, άλλοτε επειδή είναι πολύ κουρασμένοι, κι άλλοτε επειδή στενοχωριούνται τόσο με τη συμπεριφορά μας που δεν ξέρουν πώς αλλιώς να μας κάνουν να καταλάβουμε ότι ανησυχούν για μας.

Όσο για τ' αδέρφια μας, είναι φυσικό πάντα να υπάρχουν μικροκαβγάδες και μικροτσακωμοί, που πολλές φορές μοιάζουν και με παιχνίδια. Εκείνο που είναι καλό να έχουμε πάντα στο νου μας είναι πόσο πολύτιμα είναι για μας τ' αδέρφια μας και πόση συμπαράσταση και βοήθεια μπορεί να προσφέρει ο ένας στον άλλον σε δύσκολες στιγμές. Τ' αδέρφια μας μπορούν να γίνουν για μας οι καλύτεροι «σύμμαχοι» σε δυσκολίες που ίσως αντιμετωπίζουμε στο σχολείο ή στο σπίτι, αλλά κι αργότερα για τα προβλήματα που θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε στη ζωή μας ως μεγάλοι. Ας μην αφήσουμε τις συμμαχίες αυτές να πάνε χαμένες! Ας αρχίσουμε από τώρα την εξάσκηση. Ας υπογράψουμε αληθινές ή φανταστικές συμφωνίες με όρους και υπογραφές!

Πολλοί άνθρωποι μεγαλώνουν -τι κρίμα!- χωρίς ποτέ να νιώσουν σαν πραγματικοί σύμμαχοι με τ' αδέρφια τους, χωρίς ποτέ ν' ανακαλύψουν πόσο καλύτερα τα καταφέρνει κανείς όταν μοιράζεται με τ' αδέρφια του το ίδιο στρατόπεδο στα παιχνίδια αλλά και στα καβγαδάκια με τους άλλους. Άλλοι πάλι ανακαλύπτουν πόσο πολύ αγαπούν τ' αδέρφια τους όταν σ' αυτά συμβεί

κάτι δυσάρεστο, όπως για παράδειγμα όταν αρρωστήσουν βαριά. Γιατί όμως ν' αφήσουμε να πάει τόσος χρόνος χαμένος;

Την επόμενη φορά που το μικρό μας αδερφάκι θα μας χαλάσει το αγαπημένο μας παιχνίδι ή ο μεγαλύτερος αδερφός ή αδερφή μας θα μας μαλώσει δίχως να φταίμε εμείς, θα κάνουμε ένα μικρό μαγικό τρικ: Θα πάρουμε μια βαθιά αναπνοή, θα κάνουμε μια βόλτα να ξεσκάσουμε και ανανεωμένοι όπως θα είμαστε έτσι μαγικά, θα γυρίσουμε στο «πεδίο μάχης» με διάθεση για συμμαχία! Κι αν το μαγικό αυτό τρικ δεν πιάσει με την πρώτη φορά, εμείς δεν έχουμε παρά να ξαναδοκιμάσουμε.